

РЕШЕНИЕ

№ 1218

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3743** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.237 и сл. от ЗМВР.

Образувано е по искова молба на Й. М. Й. от [населено място] срещу Министерство на правосъдието – [населено място] за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение в размер на 12 759,60 лева за период от бмесеца -16.05.2017 година до 16.11.2017 година, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се развиват подробни доводи относно основателността и доказаността на исковите за обезщетение. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът-Й. М. Й. редовно и своевременно призован, не се явява.Исковата му молба се поддържа от адвокат Д., редовно упълномощен, който заявява и претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на иска развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- Министерство на правосъдието- [населено място],редовно и своевременно призован ,се представлява от юрисконсулт

Л.,редовно упълномощена,която оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 от ГПК.

Представителят на СГП-прокурор Малинова намира исковите претенции за неоснователни и желае да бъдат отхвърлени.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № ЧР-03-140/02.05.2017 година на Министър на правосъдието на Й. М. Й. е наложено дисциплинарно наказание-„ Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение на основание чл.226,ал.1,т.8 от ЗМВР във връзка с чл.10,ал.2,т.5 и чл.19,ал.2 от ЗИНЗС.

С Решение №5719/16.04.2019 година, постановено по адм. дело № 7006/2017 година по описа на ВАС е отменен заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на ищеца и за прекратяване на служебното му правоотношение.

Решението на ВАС е оставено в сила с Решение №2558/18.02.2020 година, постановено по адм. дело № 7360/2019 година по описа на ВАС-Петчленен състав.

На 26.02.2020 година, ищецът депозирал искова молба до ВАС за заплащане на обезщетение за времето,през което е останал без работа, а с Определение №5189/30.04.2020 година ВАС изпратил делото по подсъдност на АССГ.

На 27.02.2020 година ищецът депозирал Заявление до Министър на Правосъдието за възстановяване на предишната длъжност, заемана от него и за изплащане на полагащото му се обезщетение за времето ,през което е останал без работа,а заявлението е препратено в ГДИН по компетентност.

На 11.06.2020 година ответникът по иска заплатил на Й. М. Й. сума в размер на 11 483,64 лева представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа за 6 месеца.

По делото са приложени всички събрани доказателства.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза,като в заключението си вещото лице е дало отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява , че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за заплащане на обезщетение за времето,през което ищецът е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение за процесуално допустима.Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните.

В Глава единадесета на ЗМВР са регламентирани обезщетенията на държавните служители в МВР, като в чл. 237,ал.1 от ЗМВР посочено, че при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР имат право на обезщетение в размер, изчислен по реда на чл. 239 към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. Когато през това време са работили на по-нископлатена работа, те имат право на разликата във възнагражденията. По силата на чл. 239,ал.1 от ЗМВР обезщетенията по този закон се изплащат на базата на месечното възнаграждение,

определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение, на отстраняване от длъжност или на установяване на събитието по чл. 238, което включва: основното месечно възнаграждение; допълнителни възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия, за изпълнение на специфични служебни дейности, за научна степен. В алинея втора на същия текст е посочено, че обезщетенията по чл. 234, ал. 1 - б, 236 и 238 не подлежат на облагане с данък.

От така очертаната правна разпоредба е видно, че искът за обезщетение осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. Предпоставките на иска са: наличие на отменен административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение, служителят вследствие на прекратяването да е останал без работа или да е получавал друго по-ниско възнаграждение, максималният размер на обезщетението – 6 месеца и база за изчисляване на възнаграждението – месечното възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение или на отстраняване от длъжност, или на установяване на събитието по чл.238, което включва: основно месечно възнаграждение, допълнителните възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия за изпълнение на специфични служебни дейности, за научна степен.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства се установява, а и между страните няма спор, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца със Заповед №ЧР-03-40/02.05.2017 година е признато за незаконно и то е влязло в сила Решение на ВАС на дата 18.02.2020 година, като на дата 27.02.2020 година ищецът е депозирал заявление за изплащане на дължимото му обезщетение по реда на чл.237 от ЗМВР в размер на 12 000 лева за времето, през което е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение и на 11.06.2020 година на ищеца от страна на ответника по иска е изплатена сумата от 11 483,64 лева/ щатна заплата към момента на прекратяване на служебното му правоотношение- 1519 лева+ допълнително трудово възнаграждение за ТСПО 40% в размер на 607,60 лева-2126 лева умножено по 6 -12759,60 лева и върху тази сума е начислен 10% Данък върху доходите на физически лица в размер на 1275.96 лева и сумата, която му е изплатена е в размер на 11843,64 лева, който факт се потвърждава не само от приложените по делото доказателства ,но и от заключението на вещото лице А. П., което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено в тази част. Съдът не кредитира заключението на вещото лице в частта, в която е посочено, че към момента на прекратяване на служебното правоотношение на ищеца са изплатени посочената сума в размер на 11483,64 лева, както и 610 лева разноски по адм. дело № 7006/2017 година и 600 лева разноски пред ВАС оп адм. дело № 7360/2019 година, тъй като тези три суми не са изплатени на ищеца при прекратяване на служебното му правоотношение, като първата е след влизане в сила на решението за отмяна на Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание-Уволнение и прекратяване на служебното му правоотношение и след отправена покана за заплащането им, а втората и третата сума не представляват обезщетение ,а присъдени разноски по повод обжалване на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Съдът не кредитира и заключението на вещото лице в частта, в която е посочило ,че дължимата сума на ищеца за период от 6 месеца възлиза на 12579,60 лева, която не е платена, защото вещото лице върху тази сума не е начислило дължимия по аргумент от нормата на чл.239,ал.2 от ЗМВР данък/ при

съобразяване с обстоятелството ,че обезщетението по чл.237 ,ал.1 от ЗМВР не попада в изключението на чл.239,ал.2 от ЗМВР. От всички доказателства е видно, че ответникът по иска е заплатил на ищеца полагащото му се обезщетение за времето ,през което е останал без работа и то в пълен размер, като е приспаднал дължимия ДДФЛ в размер на 10%, с оглед на което исковата молба е недоказана и неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Твърдението на ищеца и на неговите процесуални представители , че се дължи пълният размер на обезщетението от 12759,60 лева е неподкрепено с доказателства и не е съобразено с нормата на чл.239,ал.2 от ЗМВР.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение до окончателното изплащане на сумата.

Настоящият съдебен състав намира тази искова претенция за недоказана и неоснователна. В ЗМВР няма изрична правна норма ,която да сочи на дължимост на мораторната лихва върху обезщетението, при което следва да намери приложение нормата на чл.86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) във вр. с [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора/ РЕШЕНИЕ № 16917 ОТ 17.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 2366/2013 Г., III ОТД. НА ВАС, и Решение № 667 по гр. д. № 1816 за 2008 г. на I ГО/ като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по чл.237 от ЗМВР, е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска, тъй като няма определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСКГ относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението. Вярно е , че ищецът е отправил една покана до ответника по иска за заплащане на полагащото се обезщетение за оставане без работа и то след предявяване на исковата молба на дата 27.02.2020 година за заплащане на обезщетението за времето ,през което е останал без работа, при което не е налице забава на ответника по иска предпоставяща изпадане на длъжника в забава. Но на дата 11.06.2020 година ответникът по иска е заплатил дължимото обезщетение на ищеца, а в поканата за плащане на обезщетението липсва искане за изплащане на законна лихва за забава върху обезщетението и ответникът по иска да не е заплатил същото, при което исковата претенция се явява неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора,претенцията на ответника по иска за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.78,ал.8 ГПК.Тъй като производството е исково, а нормата на чл.143 от АПК/ уреждаща разноските в производствата по оспорване на административен акт, настоящият съдебен състав намира , че е налице празнота в АПК по отношение на разноските, които се

присъждат в исковото производство, то по силата на препращащата норма на чл.144 АПК следва да намери приложение нормата на чл.78,ал.3 от ГПК сочеща, че ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. По силата на чл.78,ал.8 ГПК (И.. - ДВ, бр. 8 от 2017 г.), е посочено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В конкретния случай, ответникът по иска е юридическо лице и в производството по делото е представлявана от юрисконсулт. Полагащото се възнаграждение, изчислено по реда на Наредбата за заплащане на правната помощ по аргумент от нормата на чл.25- за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лева. В конкретния случай, производството е с определен материален интерес, независимо, че е административно и полагащото се юрисконсултско възнаграждение на юрисконсулт Л. следва да бъде определено от съда в границите на нормата на чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ- в конкретния случай-делото не представлява правна и фактическа сложност, проведени са две съдебни заседания, но юрисконсултът е взел активно участие в производството по делото в този смисъл съдът намира, че на юрисконсулта възнаграждението следва да бъде в размер на 150 лева.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и

непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Й. М. Й. от [населено място] срещу Министерство на правосъдието – [населено място] за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение в размер на 12 759,60 лева за период от 6 месеца -16.05.2017 година до 16.11.2017 година, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Й. М. Й. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО СУМАТА ОТ 150 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО В..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на ищеца,ответника и СГП.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: